

Arrest

nr. 53 902 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. BERGMANS, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekers wordt om die reden verworpen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

In hoofde van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, I.B., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 21/04/1975 geboren te Nadterechnoye (Tsjetjenië) en bent getrouwd met R.B. (OV 6.289.888). Op 05/10/2008 vroeg een kennis van u, R., of een andere man, Osman, drie dagen bij u mocht verblijven. Na drie dagen werd Osman terug opgehaald. Op 11/10/2008 vielen gewapende militairen van de OMON uw huis binnen en namen uw vrouw en uw jongste dochter A. mee. U was op dat moment niet thuis en toen u hierover vernam besloot u onder te duiken. Op 13/10/2008 werd uw vrouw opgehaald door uw vader. Vier of vijf dagen nadat u onderdook werd er een huiszoeking bij u gedaan door de ordediensten. Er volgde nog een huiszoeking in het begin van 2009 en een paar maanden na de tweede huiszoeking volgde er nog een derde huiszoeking. Ook uw ouders kregen verschillende huiszoekingen waarvan de eerste in oktober 2008 was en de laatste dateerde van eind 2009 of begin 2010. Uw vrouw had R.d reeds verlaten op 17/10/2008 vanuit Khasavyurt (Dagestan). Ze kwam op 03/11/2008 in België aan en diende er een eerste asielaanvraag in. Er werd in het kader van deze asielaanvraag op 18/02/2009 een weigeringsbeslissing door het Commissariaat-generaal genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van de aanvraag. U vertrok op 28/09/2009 vanuit Nadterechnoye (Tsjetsjenië) en kwam op 22/10/2009 in België aan. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. U legde volgende documenten voor: een binnenlands paspoort en een rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. 1 Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat betreft uw persoonlijk asielrelaas moet omwille van onderstaande redenen echter worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.5-17) blijkt dat u zich beroept op dezelfde problemen als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote B.R. (OV 6.289.888) in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat u na het vertrek van uw vrouw uit de Russische Federatie ondergedoken leefde en problemen vreesde (huiszoekingen, vervolging en moord door de ordediensten) vanwege diezelfde gebeurtenissen in oktober 2008. In het kader van haar tweede asielaanvraag stelde uw vrouw dat ze bij de verklaringen van haar eerste asielaanvraag bleef en dat ze geen nieuwe elementen heeft (CGVS vrouw p.3). Omtrent de eerste asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal op 18/02/2009 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal twijfelde immers aan de geloofwaardigheid van de aanleiding van haar vertrek (i.e. de gebeurtenissen in oktober 2008), oordeelde dat uw vrouw vaag bleef over diverse essentiële zaken (zoals b.v. ook haar reisroute), stelde dat er geen objectieve bewijzen werden neergelegd, twijfelde aan haar verklaringen als zou zij tot het moment van haar vertrek in Nadterechnoye hebben gewoond en vond het weinig geloofwaardig dat zij niet op de hoogte was van uw situatie na haar vertrek. De diverse elementen die geleid hebben tot deze beoordeling zijn uitgebreid en gedetailleerd terug te vinden de beslissing van haar eerste asielaanvraag. Uw vrouw tekende beroep aan tegen deze beslissing en in een arrest d.d. 30/04/2009 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar nogmaals de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te weigeren. Het beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen op 03/07/2009. Gezien het feit dat de door u aangehaalde vervolgingsproblemen samenvallen met of een gevolg zijn van de vluchtmotieven die uw vrouw reeds aanhaalde in haar eerste asielaanvraag, dient er te worden gesteld

dat ook wat u betreft, niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven werden er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal diverse vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Zo verklaarde u op de vlucht te zijn voor de autoriteiten sedert 11/10/2008 en u was daardoor genoodzaakt tot uw vertrek naar België op 28/09/2009 ondergedoken te leven op diverse plaatsen (CGVS p.2). Niettemin blijkt uit uw intern paspoort dat u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag en uit uw verklaringen dat u er in geslaagd bent om een internationaal paspoort te verkrijgen dat op 28/07/2009 werd uitgegeven op uw naam. U verklaarde hieromtrent dat uw ouders dit voor u geregeld hadden en zij dit via de paspoort- en visumdiensten in Tsjetsjenië hadden aangevraagd. U verklaarde verder dat dit internationale paspoort waarschijnlijk op de normale manier verkregen werd gezien uw ouders gehoorzame mensen zijn en beiden als leerkracht werkten (CGVS p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat uw ouders op officiële wijze een internationaal paspoort op uw naam verkregen van de autoriteiten terwijl men op dat moment op zoek was naar u. Zo verklaarde u dat er zowel voor als na de uitgifte van uw internationaal paspoort nog huiszoekingen bij uw ouders werden gedaan met als doel u te vinden (CGVS. p.11-12). Toen u hiermee geconfronteerd werd wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat uw ouders ervoor betaalden, dat zij het niet hebben aangevraagd, dat er in Tsjetsjenië geen normale procedures bestaan en dat ze iemand van de federale dienst hebben aangesproken (CGVS p.13). Uw verklaring dat in het begin slecht vertaald werd of dat de vraag niet goed gesteld was is echter niet afdoende aangezien u de manier van het verkrijgen van het internationale paspoort zelfs omkaderde met de professionele activiteiten van uw ouders (CGVS p.4). Bovendien mag worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief is gevoegd blijkt dat internationale paspoorten in Tsjetsjenië kunnen worden aangevraagd en dat de federale veiligheidsdienst FSB de afgiftes van internationale paspoorten beoordeelt en registreert. Aldus bestaat er in Tsjetsjenië wel degelijk een procedure om een internationaal paspoort aan te vragen en aldus is het weinig geloofwaardig dat uw ouders in deze periode bij de paspoort- en visadienst een internationaal paspoort voor u op officiële wijze hebben verkregen indien u in die periode werkelijk gezocht werd door de ordediensten. Indien uw ouders dit internationaal paspoort echter op een andere manier hebben verkregen is het tevens weinig geloofwaardig dat men in verband met de uitreiking hiervan een bewijs, i.e. stempel, zou achterlaten in uw intern paspoort. Het is bovendien opmerkelijk dat uw ouders er in slaagden om voor u een internationaal paspoort te regelen waarmee u naar het buitenland kon vluchten maar dat u tegelijkertijd niet weet bij wie u zou moeten aankloppen om meer documenten te verkrijgen ter ondersteuning van uw asielmotieven aangezien u federaal gezocht wordt (CGVS p. 17).

Een verdere blik van een gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in de vaststelling dat u onaannemelijk weinig wist over de personen, O. en R., die de aanleiding vormden voor de door u aangehaalde vervolgingsproblemen en aldus essentieel zijn in uw asielrelaas. Niettegenstaande Osman drie nachten bij u had verbleven en u met hem gepraat heeft, kon u niet vertellen waarom hij drie dagen bij u moest verblijven. Sterker nog, u had hem zelfs niet gevraagd waarom hij uw hulp nodig had. U verklaarde dit gebrek aan nieuwsgierigheid door te stellen dat hij een beschaafde man leek en dat hij toch niet zou antwoorden (CGVS p.7). U was tevens niet in staat te vertellen of Osman momenteel nog gezocht werd (CGVS p.8). Daarnaast bleef u het antwoord op enkele onschuldige basisgegevens over Osman schuldig. Zo wist u niet welk beroep Osman uitoefende en of hij getrouwd was (CGVS p.8). Met betrekking tot R. verklaarde u dat u in België telefonisch van uw vader gehoord had dat hij begraven was. Dat was dan ook het enige wat u dienaangaande wist te vertellen. U ging er van uit dat hij vermoord werd, maar kon niet zeggen door wie noch door wie hij voor zijn dood gezocht werd. U wist zelfs niet met zekerheid te zeggen of hij überhaupt vermoord werd. U wist enkel dat hij begraven was en kon zodoende niet uitsluiten dat hij een natuurlijke dood gestorven was (CGVS p.8-9). U trachtte een verklaring te bieden waarom u zo weinig wist over de omstandigheden van de dood van R.. Zo stelde u dat u zulke zaken niet wil bespreken aan de telefoon (CGVS p.3, p.8). Dit is niet afdoende gezien het tijdsverloop sedert uw vlucht dient te worden aangenomen dat u, voor zover telefonische communicatie niettemin risico's zou inhouden, u andere communicatiemiddelen ter beschikking heeft om relevante informatie te bekomen, desnoods via tussenpersonen. Het is in het licht van uw aangehaalde vrees, namelijk dat de autoriteiten u zouden vervolgen en eventueel vermoorden, niet aannemelijk dat u zo weinig informatie zou inwinnen over de personen die de aanleiding voor uw problemen zouden gevormd hebben. Men kan toch verwachten dat u een poging zou ondernemen om te weten te komen waarom Osman bij u moest logeren, waarom hij gezocht werd en over de omstandigheden waarin uw kennis R. gestorven is. Een dergelijke mate van vaagheid ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal weinig concrete informatie verschaft over de actualiteit van uw problemen. Zo stelde u niet te weten of u officieel gezocht wordt (CGVS p.10). U stelde hieromtrent wel dat uw vader dit nagevraagd had, maar u was niet in staat te vertellen bij wie hij dit nagevraagd had, behalve dat het waarschijnlijk bij iemand was die bij de organen van de politie onder de MVD (Ministerie Binnenlandse Zaken) werkte (CGVS p.10). Daarnaast legde u ook weinig concrete verklaringen af over de huisbezoeken bij uw vader. Zo kon u niet vertellen wie de huiszoekingen bij uw vader verrichtte. U wist enkel te vertellen dat het bijna altijd mannen in een zwart uniform waren, maar kon zelfs niet zeggen of dit bij het tweede huisbezoek bij uw vader ook het geval was, noch hoelang dit tweede bezoek in beslag nam. U verklaarde dat u dit niet kon weten aangezien u daar niet naar wilde vragen over de telefoon (CGVS p.11-12). Van iemand die zijn land verlaat uit vrees voor de autoriteiten, mag men toch verwachten dat hij op de hoogte is van het feit of hij al dan niet officieel gezocht of officieel van iets beschuldigd wordt en waarom men hem precies zoekt. Zelfs indien u zulke informatie niet telefonisch wil bespreken met uw familie of kennissen mag nogmaals worden opgemerkt dat u andere communicatiemiddelen kan gebruiken om relevante informatie te bekomen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielaanvraag hebt nagelaten om uw problemen te ondersteunen met enig begin van bewijs hoewel dit redelijkerwijze van u kan worden verwacht aangezien de ordediensten al maandenlang op zoek zijn naar u, er huiszoekingen uitgevoerd worden op verschillende adressen met als doel u te vinden en aangezien uw kennis R. gedood zou zijn.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, een binnenlands paspoort en een rijbewijs, vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te ontkrachten aangezien ze enkel persoonlijke informatie bevatten en geen informatie geven over de asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In hoofde van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, R.B., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 15/05/1979 in Khasavyurt (Dagestan) geboren. Op 3/11/2008 kwam u aan in België samen met drie minderjarige kinderen en u diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U beriep zich op problemen die u kende nadat u en uw dochter A. thuis meegenomen werden door gewapende mannen. De aanleiding hiervoor was het feit dat u en uw man enkele dagen eerder onderdak hadden gegeven aan Osman, op vraag van jullie kennis R.. Er werd in het kader van deze asielaanvraag op 18/02/2009 een weigeringsbeslissing door het Commissariaat-generaal genomen omwille van het

ongeloofwaardig karakter van de aanvraag. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30/04/2009 werd besloten u nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen op 03/07/2009. U verliet België niet en diende op 13/10/2009 een tweede asielaanvraag in omdat uw problemen nog altijd bestonden en omdat u nog altijd niet terug kon naar uw land van herkomst. Tijdens uw tweede asielaanvraag kwam ook uw echtgenoot B.I. (OV 6.289.888) aan in België en hij diende een asielaanvraag in op 22/10/2009. In het kader van uw huidige asielaanvraag legde u een attest voor i.v.m. medische problemen met uw zwangerschap.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt.36) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.3) blijkt dat u zich beroept op de problemen die al door u werden aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag bij de Belgische instanties. U verklaarde dat u bij uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag bleef, dat er geen nieuwe elementen zijn die een ander licht op de feiten kunnen werpen en dat u vanwege die problemen nog altijd niet terug kan naar de Russische Federatie. Er werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 18/02/2009 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongelooftwaardige karakter van uw aanvraag. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30/04/2009 werd besloten u nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen op 03/07/2009. Aangezien u geen nieuwe elementen of bewijzen aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag kan u de geloofwaardigheid van uw eerste aanvraag niet herstellen en moet worden vastgesteld dat de eerdere appreciatie van uw asielrelaas niet kan gewijzigd worden. U stelde tevens voor het Commissariaat-generaal dat uw vervolgingsproblemen rechtstreeks verband houden met de vervolgingsproblemen van uw man (CGVS p.3). Ook uw echtgenoot bracht echter in het kader van zijn asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die de eerdere beoordeling van uw asielrelaas kon wijzigen en bovendien werden er tijdens het gehoor van uw echtgenoot nog een aantal bijkomende vaststellingen gemaakt die de geloofwaardigheid van zijn -en aldus ook van uw-asielrelaas ondermijnen. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Het door u voorgelegd medisch attest vermag niet bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Het attest bevat enkel informatie over uw zwangerschap en biedt verder geen informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u verklaarde medische problemen te kennen in verband met een zwangerschap (cf. medisch attest neergelegd door u op 18 maart 2010)."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en het Protocol over de vluchtelingenstatus, in samenhang gelezen met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan.

Ter adstructie stellen verzoekers in eerste instantie dat zij zich onmogelijk kunnen verzoenen met de zienswijze van de verwerende partij, volgens dewelke een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in hoofde van beiden noodzakelijk zou zijn. Verzoekers stellen dat de informatie in het administratief dossier onvolledig is en een geïsoleerd beeld schetst van de situatie in Tsjetsjenië. Verzoekers verwijzen hierbij naar een document van januari 2010 opgesteld door Memorial en Civic Assistance, en naar recente artikels van Pax Christi Vlaanderen, Amnesty International (Nederland) en NRC Handelsblad. Verzoekers stellen dat nergens uit blijkt dat de informatie die het Commissariaat-generaal hanteert volledig is of belangrijker dan de informatie die verzoekers thans zelf aanbrengen, en besluiten uit de informatie die zij aanbrengen dat de commissaris-generaal ten onrechte vasthoudt aan een individueel onderzoek gezien inwoners van Tsjetsjenië geen veiligheid kennen in de Russische Federatie.

In tweede instantie laten verzoekers gelden dat de verwerende partij zich niet zonder meer op de informatie in haar bezit kan beroepen om te ontsnappen aan haar fundamentele verplichtingen die betrekking hebben op de bescherming van rechten zoals gewaarborgd door o.a. de artikelen 3 en 8 EVRM. Verzoekers betogen dat zij voorafgaandelijk voldoende elementen hebben aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van voormelde artikelen en waarvan de verwerende partij minstens kennis had moeten hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Zij verwijzen hierbij naar arrest nr. 14 727 van 31 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stellen dat dit des te meer geldt nu de verwerende partij door het nemen van haar beslissingen een manifest onevenwicht heeft doen ontstaan tussen enerzijds het belang van de overheid en anderzijds de rechten van verzoekers als individu, met name o.a. het recht op menselijk leven.

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers de aangevoerde schendingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en het Protocol over de Vluchtelingenstatus op geen enkele manier toelichten in hun verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekers de bewuste bepaling door de bestreden beslissing geschonden achten. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Het middel is derhalve in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

3.4. Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij ten onrechte zou vasthouden aan een strikt individueel onderzoek van hun asielaanvragen ondanks recente algemene informatie over de toestand in Tsjetsjenië en betogen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert een onvolledig, minstens geïsoleerd beeld schetst van de situatie in Tsjetsjenië zodat hen wel degelijk de vluchtelingstatus dient te worden toegekend in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wenst de Raad te benadrukken dat het aan de asielzoeker toekomt om een *persoonlijke* vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In die zin volstaat het dan ook niet louter te verwijzen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikels om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moeten verzoekers dus in elk geval aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas aannemelijk maken dat zij individueel vrezen voor vervolging of dat zij risico lopen op ernstige schade. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoekers betogen, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt een onvolledig, minstens geïsoleerd beeld schetst van de situatie in Tsjetsjenië. Immers blijkt uit lezing van deze informatie – *Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië* – dat de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder de loep wordt genomen waarbij, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, blijkt dat de situatie complex blijft en er nog steeds problemen zijn inzake mensenrechtenschendingen maar dat de situatie desalniettemin drastisch veranderd is en de mensenrechtenschendingen een gericht karakter hebben. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Tsjetsjeense origine van verzoekers niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

De Raad stelt vast dat verzoekers navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hen voorgehouden asielrelaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd:

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt.36) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.3) blijkt dat u zich beroept op de problemen die al door u werden aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag bij de Belgische instanties. U verklaarde dat u bij uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag bleef, dat er geen nieuwe elementen zijn die een ander licht op de feiten kunnen werpen en dat u vanwege die problemen nog altijd niet terug kan naar de Russische Federatie. Er werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 18/02/2009 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van uw aanvraag. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30/04/2009 werd besloten u nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw beroep hier tegen werd door de Raad van State verworpen op 03/07/2009. Aangezien u geen nieuwe elementen of bewijzen aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag kan u de geloofwaardigheid van uw eerste aanvraag niet herstellen en moet worden vastgesteld dat de eerdere appreciatie van uw asielrelaas niet kan gewijzigd worden. U stelde tevens voor het Commissariaat-generaal dat uw vervolgingsproblemen rechtstreeks verband houden met de vervolgingsproblemen van uw man (CGVS p.3). Ook uw echtgenoot bracht echter in het

kader van zijn asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die de eerdere beoordeling van uw asielrelaas kon wijzigen en bovendien werden er tijdens het gehoor van uw echtgenoot nog een aantal bijkomende vaststellingen gemaakt die de geloofwaardigheid van zijn -en aldus ook van uw-asielrelaas ondermijnen. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot. {...}

Het door u voorgelegd medisch attest vermag niet bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Het attest bevat enkel informatie over uw zwangerschap en biedt verder geen informatie over uw asielmotieven."

Ten aanzien van eerste verzoeker:

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat betreft uw persoonlijk asielrelaas moet omwille van onderstaande redenen echter worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.5-17) blijkt dat u zich beroept op dezelfde problemen als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote B.R. (OV 6.289.888) in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat u na het vertrek van uw vrouw uit de Russische Federatie ondergedoken leefde en problemen vreesde (huiszoekingen, vervolging en moord door de ordediensten) vanwege diezelfde gebeurtenissen in oktober 2008. In het kader van haar tweede asielaanvraag stelde uw vrouw dat ze bij de verklaringen van haar eerste asielaanvraag bleef en dat ze geen nieuwe elementen heeft (CGVS vrouw p.3). Omtrent de eerste asielaanvraag van uw echtgenote werd door het Commissariaat-generaal op 18/02/2009 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal twijfelde immers aan de geloofwaardigheid van de aanleiding van haar vertrek (i.e. de gebeurtenissen in oktober 2008), oordeelde dat uw vrouw vaag bleef over diverse essentiële zaken (zoals b.v. ook haar reisroute), stelde dat er geen objectieve bewijzen werden neergelegd, twijfelde aan haar verklaringen als zou zij tot het moment van haar vertrek in Nadterechnoye hebben gewoond en vond het weinig geloofwaardig dat zij niet op de hoogte was van uw situatie na haar vertrek. De diverse elementen die geleid hebben tot deze beoordeling zijn uitgebreid en gedetailleerd terug te vinden de beslissing van haar eerste asielaanvraag. Uw vrouw tekende beroep aan tegen deze beslissing en in een arrest d.d. 30/04/2009 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar nogmaals de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te weigeren. Het beroep hiertegen werd door de Raad van State verworpen op 03/07/2009. Gezien het feit dat de door u aangehaalde vervolgingsproblemen samenvallen met of een gevolg zijn van de vluchtmotieven die uw vrouw reeds aanhaalde in haar eerste asielaanvraag, dient er te worden gesteld dat ook wat u betreft, niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven werden er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal diverse vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Zo verklaarde u op de vlucht te zijn voor de autoriteiten sedert 11/10/2008 en u was daardoor genooddaakt tot uw vertrek naar België op 28/09/2009 ondergedoken te leven op diverse plaatsen (CGVS p.2). Niettemin blijkt uit uw intern paspoort dat u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag en uit uw verklaringen dat u er in geslaagd bent om een internationaal paspoort te verkrijgen dat op 28/07/2009 werd uitgegeven op uw naam. U verklaarde hieromtrent dat uw ouders dit voor u geregeld hadden en zij dit via de paspoort- en visumdiensten in Tsjetsjenië hadden aangevraagd. U verklaarde verder dat dit internationale paspoort waarschijnlijk op de normale manier verkregen werd gezien uw ouders gehoorzame mensen zijn en beiden als leerkracht werkten (CGVS p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat uw ouders op officiële wijze een internationaal paspoort op uw naam verkregen van de autoriteiten terwijl men op dat moment op zoek was naar u. Zo verklaarde u dat er zowel voor als na de uitgifte van uw internationaal paspoort nog huiszoekingen bij uw ouders werden gedaan met als doel u te vinden (CGVS. p.11-12). Toen u hiermee geconfronteerd werd wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat uw ouders ervoor betaalden, dat zij het niet hebben aangevraagd, dat er in Tsjetsjenië geen normale procedures bestaan en dat ze iemand van de federale dienst hebben aangesproken (CGVS p.13). Uw verklaring dat in het begin slecht vertaald werd of dat de vraag niet goed gesteld was is echter niet afdoende aangezien u de manier van het verkrijgen van het internationale paspoort zelfs omkaderde met de professionele activiteiten van uw ouders (CGVS p.4). Bovendien mag worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief is gevoegd blijkt dat internationale paspoorten in Tsjetsjenië kunnen worden aangevraagd en dat de federale veiligheidsdienst FSB de afgiften van internationale paspoorten beoordeelt en registreert. Aldus bestaat er in Tsjetsjenië wel degelijk een procedure om een internationaal paspoort

aan te vragen en aldus is het weinig geloofwaardig dat uw ouders in deze periode bij de paspoort- en visadienst een internationaal paspoort voor u op officiële wijze hebben verkregen indien u in die periode werkelijk gezocht werd door de ordediensten. Indien uw ouders dit internationaal paspoort echter op een andere manier hebben verkregen is het tevens weinig geloofwaardig dat men in verband met de uitreiking hiervan een bewijs, i.e. stempel, zou achterlaten in uw intern paspoort. Het is bovendien opmerkelijk dat uw ouders er in slaagden om voor u een internationaal paspoort te regelen waarmee u naar het buitenland kon vluchten maar dat u tegelijkertijd niet weet bij wie u zou moeten aankloppen om meer documenten te verkrijgen ter ondersteuning van uw asielmotieven aangezien u federaal gezocht wordt (CGVS p. 17).

Een verdere blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in de vaststelling dat u onaannemelijk weinig wist over de personen, Osman en R., die de aanleiding vormden voor de door u aangehaalde vervolgingsproblemen en aldus essentieel zijn in uw asielrelaas. Niettegenstaande Osman drie nachten bij u had verbleven en u met hem gepraat heeft, kon u niet vertellen waarom hij drie dagen bij u moest verblijven. Sterker nog, u had hem zelfs niet gevraagd waarom hij uw hulp nodig had. U verklaarde dit gebrek aan nieuwsgierigheid door te stellen dat hij een beschaafde man leek en dat hij toch niet zou antwoorden (CGVS p.7). U was tevens niet in staat te vertellen of Osman momenteel nog gezocht werd (CGVS p.8). Daarnaast bleef u het antwoord op enkele onschuldige basisgegevens over Osman schuldig. Zo wist u niet welk beroep Osman uitoefende en of hij getrouwd was (CGVS p.8). Met betrekking tot R. verklaarde u dat u in België telefonisch van uw vader gehoord had dat hij begraven was. Dat was dan ook het enige wat u dienaangaande wist te vertellen. U ging er van uit dat hij vermoord werd, maar kon niet zeggen door wie noch door wie hij voor zijn dood gezocht werd. U wist zelfs niet met zekerheid te zeggen of hij überhaupt vermoord werd. U wist enkel dat hij begraven was en kon zodoende niet uitsluiten dat hij een natuurlijke dood gestorven was (CGVS p.8-9). U trachtte een verklaring te bieden waarom u zo weinig wist over de omstandigheden van de dood van R.. Zo stelde u dat u zulke zaken niet wil bespreken aan de telefoon (CGVS p.3, p.8). Dit is niet afdoende gezien het tijdsverloop sedert uw vlucht dient te worden aangenomen dat u, voor zover telefonische communicatie niettemin risico's zou inhouden, u andere communicatiemiddelen ter beschikking heeft om relevante informatie te bekomen, desnoods via tussenpersonen. Het is in het licht van uw aangehaalde vrees, namelijk dat de autoriteiten u zouden vervolgen en eventueel vermoorden, niet aannemelijk dat u zo weinig informatie zou inwinnen over de personen die de aanleiding voor uw problemen zouden gevormd hebben. Men kan toch verwachten dat u een poging zou ondernemen om te weten te komen waarom Osman bij u moest logeren, waarom hij gezocht werd en over de omstandigheden waarin uw kennis R. gestorven is. Een dergelijke mate van vaagheid ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal weinig concrete informatie verschaft over de actualiteit van uw problemen. Zo stelde u niet te weten of u officieel gezocht wordt (CGVS p.10). U stelde hieromtrent wel dat uw vader dit nagevraagd had, maar u was niet in staat te vertellen bij wie hij dit nagevraagd had, behalve dat het waarschijnlijk bij iemand was die bij de organen van de politie onder de MVD (Ministerie Binnenlandse Zaken) werkte (CGVS p.10). Daarnaast legde u ook weinig concrete verklaringen af over de huisbezoeken bij uw vader. Zo kon u niet vertellen wie de huiszoekingen bij uw vader verrichtte. U wist enkel te vertellen dat het bijna altijd mannen in een zwart uniform waren, maar kon zelfs niet zeggen of dit bij het tweede huisbezoek bij uw vader ook het geval was, noch hoelang dit tweede bezoek in beslag nam. U verklaarde dat u dit niet kon weten aangezien u daar niet naar wilde vragen over de telefoon (CGVS p.11-12). Van iemand die zijn land verlaat uit vrees voor de autoriteiten, mag men toch verwachten dat hij op de hoogte is van het feit of hij al dan niet officieel gezocht of officieel van iets beschuldigd wordt en waarom men hem precies zoekt. Zelfs indien u zulke informatie niet telefonisch wil bespreken met uw familie of kennissen mag nogmaals worden opgemerkt dat u andere communicatiemiddelen kan gebruiken om relevante informatie te bekomen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielaanvraag hebt nagelaten om uw problemen te ondersteunen met enig begin van bewijs hoewel dit redelijkerwijze van u kan worden verwacht aangezien de ordediensten al maandenlang op zoek zijn naar u, er huiszoekingen uitgevoerd worden op verschillende adressen met als doel u te vinden en aangezien uw kennis R. gedood zou zijn.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de subsidiaire bescherming. {..}

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, een binnenlands paspoort en een rijbewijs, vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te ontkrachten aangezien ze enkel persoonlijke informatie bevatten en geen informatie geven over de asielmotieven.”

3.6. Verzoekers maken met hun betoog ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123 728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten. Zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.7. Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing evenmin in wanverhouding is tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

3.8 Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184 647) en de verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad waar deze optreedt als annulatierechter inzake een beroep tegen een verwijderingsmaatregel aldus niet dienstig is, stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.8.1. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165 109). Verzoekers blijven evenwel in gebreke dit te doen. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar mensenrechtenrapporten en artikels ingevolge dewelke zij menen dat de situatie in Tsjetsjenië verslechterd is, doch weerleggen hiermee niet de pertinente en draagkrachtige motivering ter zake van de bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer nu uit lezing van de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier – *Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië* – blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stellen:

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het het lijden van ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.”

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

3.9 Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden, zodat verzoekers niet dienstig kunnen aanvoeren dat hun gezinsleven wordt geschonden. Ten overvloede ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissingen verzoekers' gezinsleven kan schenden, vermits zowel mevrouw als mijnheer de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

3.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER